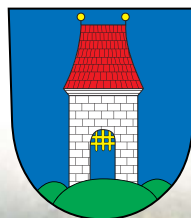

Dřevohostický zpravodaj

Otvírání rybníků

3/2019

***Svět je zrcadlo. Mračte se do něho
a bude se na vás také mračit, zasmějte se a bude vám
veselým a laskavým společníkem.***

William Makepeace Thackeray

Dřevohostický zpravodaj

periodický tisk územního samosprávného celku

Vydavatel:	Městys Dřevohostice, IČ 00301213
Adresa redakce:	Úřad městyse Dřevohostice, Náměstí 74, 751 14 Dřevohostice, příspěvky posílejte na: ou@drevohostice.cz
Řídí redakční rada ve složení:	Ing. Alena Kopečková, tel. 581 297 913, ou@drevohostice.cz ; Petr Dostál, tel. 581 297 911, starosta@drevohostice.cz ; Jaroslav Jančík, tel. 581 297 912, mistostarosta@drevohostice.cz ; Mgr. Hana Sedlářová, Jana Josieková, Miroslava Buchtová, MUDr. Michaela Roubalíková
Ev. č. u MKČR:	E 12657
Periodicita:	Čtvrtletně
Náklad:	450 ks
Cena:	15 Kč
Místo, datum a číslo vydání:	Dřevohostice, listopad 2019, číslo 3/2019
Grafická úprava a tisk:	Miloslav Flašar
Uzávěrka příštího čísla:	31. 12. 2019

Úvodník

Připomeňme si období politických změn od 17. listopadu do konce roku 1989, které pak vedly k pádu komunistického systému, proměně politického zřízení země a k přechodu na tržní systém. K těm změnám pomohl rozpad bývalého východního bloku, Gorbačovova perestrojka a hlavně narůstající nespokojenost obyvatelstva s ekonomickou a politickou situací země. To je všeobecně známá věc, to říkají encyklopedie a učí to základní školní dějepis... Tradičně se však tady opět otevírá prostor pro různý výklad těchto událostí, opět se budou zpochybňovat odvážlivci, kteří za svobodu bojovali. Sedmnáctý listopad však znamená něco jiného než jen názorový střet, jak to tehdy vlastně bylo. Je to něco hlubšího. Sedmnáctý listopad je symbol boje proti bezpráví a nesvobodě. Tisíce lidí přijdou, zapálí svíčky a vzpomenu na to, že dnešní svoboda není samozřejmostí, že nebyla možnost se dříve svobodně vyjadřovat, svobodně psát, svobodně se shromažďovat, svobodně volit, cestovat bez státní kontroly a svobodně si zařídit celý život podle vlastní vůle. Vzpomeňme v těchto dnech také na jiné, kteří stále žijí v nesvobodných společnostech po celém světě. Pořád máme režimy, kde se lidé musí bránit agresivním výpadům vlastní vlády. Naše demokracie ještě není dokonalá, ale je společností, která dokáže říci svobodně svůj názor a není jen mlčícím davem v rukou jedné politické strany. Snad šlo udělat více, kdyby zapálenost lidí pro budoucnost země byla větší. Minulost nezměníme, musíme si ji však připomínat, ovšem aktuální je současnost. A tak si přejme, aby naše společnost mohla být hrdá, že žijeme v této zemi a aby si získala respekt založený na skutečných činech každého z nás.

Petr Dostál

Nová vozovka na ulici Lapač

Rychlým tempem se blíží k závěru rekonstrukce vozovky na ulici Lapač. Loni zde byla v celé délce vyměněna kanalizace, a tak jsme po provedené úplné rekonstrukci na Zámecké nemuseli přemýšlet, která ulice přijde na řadu následně. Po nově položené kanalizaci zůstala totiž na Lapači vozovka plná defektů a výškových propadů, jen provizorně dosypaných kamenivem, které se staly skoro pastí pro osobní vozidla tamějších občanů a všech projíždějících. Ten špatný stav vozovky komplikovala navíc ještě vysoká prašnost přes léto a vytváření dlouho vysychajících louží v době dešťů. Jsem rád, že občané situaci pochopili, bravurně zvládli a období provizoria téměř jednoho roku s porozuměním vydrželi.

V tomto roce však nebudou rekonstruovány chodníky, pouze necelých 300 metrů dlouhá silnice a její součástí bude i 60 metrů dlouhé parkovací stání pro osobní vozidla. Pro odvodnění bude do provozu uvedeno 5 nových uličních vpustí a liniový žlab při ústí ulice Jabloňová. Všechny konstrukční vrstvy vozovky jsou provedeny nově, v tloušťce větší než 40 centimetrů. Protože výsledky diagnostické zkoušky někde nevyhověly požadavkům na únosnost, bylo podloží ještě dále prohloubeno o dalších 40 cm a správně sanováno. Práce provádí společnost SSKO s.r.o. Přerov, která byla vybrána rozhodnutím komise z celkem pěti uchazečů a zvítězila s cenou 5,3 mil. Kč. Zjistili jsme, že není jednoduché obsadit pozici stavebního dozoru akce. Dvakrát bylo prováděno výběrové řízení a vždy proběhlo bez zájmu osob s povinnou certifikací. Nakonec jsme byli rádi, že se té nezáviděníhodné pozice ujala paní Dana Kociánová. Pomáhá, kontroluje a vysvětluje, vždyť praxi v této činnosti má bohatou.

Na několika místech byly přes vozovku položeny chráničky pro pozdější převedení kabelů Nn a kabelů veřejného osvětlení. V současné době totiž ještě společnost ČEZ dopracovává projekt uložení venkovního vzdušného elektro vedení do země a také projekt osvětlení této ulice. Termín ukončení těchto projekčních prací je konec roku, později proběhne územní řízení a teprve v příštím roce, doufejme, že brzy zjara, bude ČEZ akci realizovat. Proto nejsou chodníky součástí letošní rekonstrukce,

ale v zámkové dlažbě budou obnoveny až v roce příštím. I v příštím roce tedy zasáhneme do klidného života občanů ulice. Celá ta snaha však vede k vyššímu komfortu bydlení v daném prostoru, což je jistě správné a plní to představy naše i občanů na ulici bydlících.

Petr Dostál

Otevírání rybníků

O vzniku a znovuoobnovení rybníků na okraji našeho městečka se z hlediska věcného, termínového a finančního napsalo mnoho. Ale skutečnost, která se z houští a mokřin vylouplo doupě vodnické, domovina všelikých rusalek, bludiček, divoženek a víl, zůstala dosud nezměněna. Věřím, že většina místních i spousta přespolečných mi jistě dá za pravdu, že tohle místo má své kouzlo mlhou zahalené a dýchá na nás svou specifickou atmosférou ve dne, kdy se slunce opírá do hladiny celou svou silou, za rozbřesku, kdy mlhy jen zlehka tančí nad hladinou a i v podvečer, kdy se sluneční paprsky už jen něžně proplétají korunami stromů.

Nápadem představit se veřejnosti bylo naše rybníční božstvo velmi potěšeno a předvedlo se v sobotu při „Otevírání rybníků“ v celé své kráse a možná ještě o trochu víc. Nakloněno bylo i formě, tedy veselému rodinnému odpoledni napříč všemi generacemi, a to jak u hladiny, na hladině a občas i pod hladinou místních vod.

Už v brzkých popoledních hodinách proudily zástupy místních i přespolečných k místu činu. Celou akci svým slovem provázela a vtipně glosovala rusalka Nataša. V úvodu všechny přítomné přivítal z voru brázdícího hladinu rybníka svátečně oděný Petr, mistr vodnický, v doprovodu svého převozníka Jiřího. Vodnický šos zůstal suchý, leč nejedno oko se po slovech slzou zalesklo. Ale to už do party přibírají Radima, zástupce cechu rybářského, aby mu zde správa nad rybníkem předána byla, by vše živé v rybníce prospívalo a úspěšně se množilo. Do rybníčních vod byl vpuštěn kapr Imrich, aby se pod hladinou vlády ujal. Na vše živé nad hladinou bedlivým okem dohlíží vodník, který si za své sídlo vybral vrbu usazenou uprostřed rybníka, aby mu neuteklo nic, co se kolem rybníků ve dne i v noci šustne. Poté se ujal slova náš nový pastýř, otec Zdeněk, který rovněž promluvil ke všem přítomným a současně rybníkům a životadárné vodě požehnal.

Po krátké přestávce se za němého úžasu přihlízejících ladným baletním krokem k hrázi vydává sedm krásně rostlých baletních figur, aby zde předvedly svůj životní

výkon, jedinečný (a nesjipš i jediný) baletní kus, a to dramatickou část La-butího jezera. P. I. Čajkovskij se zalíbením pozoroval z nebe nad rybníkem představení svého díla a radostně si mnul vous, neboť přesně tak si v dobách zapisování partitur svůj kus představoval.

Přítomné děti zahlédly vor přiražený k břehům rybníka a už se naložovaly hlava nehlava, noha nenoha, div vor nezačínal vodu nabírat. A tak neúnavně brázdily se vstřícně naladěným převozníkem vody rybníka až do soumraku, div si převozník bidlo neošoupal a veškerou sílu nepozbyl. Na vodě se odehrálo i několik bitev, naštěstí beze ztrát, a všichni účastníci byli navráćeni rodičům ve zdraví, bez újmy, leč někteří ve stavu mokřém a mokřejším. Suchozemské děti, které právě nebrázdily vody na plavidlech, si mohly vyzkoušet hry a vodní disciplíny v zábavném koutku v „Království rusalek“ u mokřadu. V závěru odpoledne proběhl za burácení dvou letadlových motorů „Přelet nad rusalčím hnízdem“ a děti byly obdařeny mlsky z nebes. Tedy vyzkoušeno, pečení holubi zatím ne, ale balená kokina do huby létají, potvrzeno.

Na své si určitě přišli všichni, kteří navštívili občerstvovací stánky a ochutnali vynikající rybí speciality s láskou připravené divoženkami ze spolku Kratochvil a statnými rybáři z místního spolku rybářského. O kvalitách pokrmů svědčily nekončící fronty, které se vyprázdnily až s poslední prodanou šupinou.

Odpoledne to bylo obzvláště vydařené a doufejme, že si udržíme přízeň našeho božstva rybníčního, houštního i vzdušného, aby všichni, kdož k rybníkům zavítají, přilivem obrovské energie a ohromení geniem loci tohoto místa obdařeni byli. A o to se musíme postarat i my sami, abychom naši chloubu udržovali ve stavu upraveném a čistém, aby nám místem radosti a odpočinku sloužilo.

za spolupřádající spolek Kratochvil Věra Obkráčilová

Dřevohostické hody

V Čechách „posvícení“ a na Moravě „hody“ – ať tomuto zvyku říkáme tak nebo tak, znamená to zábavu, hudbu, tanec, veselí a v neposlední řadě také dobré jídlo a pití. Hody jsou vzpomínková slavnost na posvěcení kostela, jejíž kořeny však sahají až do předkřesťanských dob, vyvinula se z pohanského zvyku oslavovat dobrou úrodu a nástup zimy. Oslavy měly vždycky radostný ráz, pekly se koláčky, tančilo se, zpívalo, lidé se radovali.

V dobách křesťanských se posvícení slavilo ve výroční den posvěcení kostela, které je označováno termínem dedicatio. Výročí posvěcení chrámu bývala vždy velmi slavnostně připomínána, ale na mnohých místech se datum posvěcení kostela nedochovalo, proto mnohde splynuly oslavy s oslavou svátku patrona chrámu, kterému je kostel zasvěcen – patrocinia. Výroční slavnost posvěcení kostela se také často označuje jako výroční pouť nebo jen pouť, tento název se přenesl i na zábavu, která takovou oslavu doprovázela. V průběhu let se tyto zvyky ustálily a někde dokonce splývají pojmy pouť a posvícení. U některých kostelů se slavilo v jinou dobu dedicatio a v jinou patrocinium.

Hlavním dnem hodů bývala vždy neděle. Podle svátku místního patrona se v každé vesnici konaly hody v jiný den a příbuzní a přátelé si opláceli pozvání. Na řadě míst, zvláště na Moravě, se stavěly májky, které museli vesničané hlídat, aby jim je někdo z okolních vesnic nepokácel. Současně s velkými přípravami na tuto slavnost lidé často zanedbávali robotu, proto v roce 1787 za vlády Josefa II. vyšlo nařízení, které umožňovalo pořádání pouze jednoho posvícení neboli hodů, a to v neděli po svatém Havlovi. Vzhledem k silně zakořeněným lidovým tradicím se však tento zvyk neujal a po zrušení roboty ztratil význam, takže si každá vesnice pořádá hody podle svých patronů v jiný termín. U nás v Dřevohosticích by měl císař Josef II. radost, protože náš kostel je zasvěcený svatému Havlovi. Termín oslavy hodů by měl být tedy stanoven na neděli před nebo po 16. říjnu, kdy v kalendáři slaví svátek Havel.

U nás v Dřevohosticích takovéto oslavy v posledním desetiletích neměly tradici, patrocinium se samozřejmě oslavovalo pravidelně slavnostní mší, ale bez světské odezvy. Jestli tomu bylo kdysi dávno jinak, těžko říci, museli bychom se podívat do historických materiálů.

Jako dítě jsem hrozně ráda jezdila na hody – k babičkám, tetičkám. Vždycky se sešla celá rodina, byl navařený slavnostní oběd, napečené koláče a cukroví. Ale hlavně přijela pouť. Kolotoče, houpáčky, střelnice, cukrová vata, na návších hrála hudba, všichni se veselili. Přesně tak, jak to mělo být. Myšlenka obnovit tradici hodů vznikla při jednání naší kulturní komise již dávno, ale až letos se nám ji podařilo úspěšně realizovat. Ctili jsme původní programové nastavení této akce – veselí, hudba, tanec, dobré jídlo a pití a samozřejmě slavnostní mše svatá v chrámu svatého Havla. A takto přesně vypadala neděle 13. října 2019 v zámecké zahradě. A ten zbytek zůstal na vás – setkání celých rodin a přátel. Doufáme, že se všem náš počin líbil a že se nám podaří tradici dřevohostických hodů obnovit a hlavně zachovat. Několik pokusů tu v minulých letech bylo, ale nenašlo se dostatek vůle k tomu tradici udržet. Věříme, že se to tímto rokem změní.

Michaela Roubalíková, za celou kulturní komisi

Uvítání nového duchovního správce dřevohostické farnosti

V neděli 21. července jsme se ve farním kostele sv. Havla v Dřevohosticích při mši svaté rozloučili s otcem Arturem Górkou a současně jsme přivítali nového faráře dřevohostické římskokatolické farnosti otce Zdeňka Mičocha.

Otce Zdeňka uvedl do úřadu přerovský děkan otec Josef Rosenberger liturgickým obřadem, jež zahrnuje zastavení se u míst, která symbolizují Kristovu přítomnost a jednotu společenství a následně místo hlásání, zrození, smíření a klanění.

První zastávka otce děkana a nového faráře byla u sedes (sedadla), který připomíná úkol kněze předsedat shromážděným věřícím a řídit modlitbu a bohoslužbu, aby mohli stále znovu pociťovat Pánovu přítomnost. Na tom sedadle vykonává kněz službu, pro věřící však je to symbol Kristovy přítomnosti. Následně zamířili k obětnímu stolu, k oltáři, který knězi i věřícím připomíná, že Eucharistie má být středem života farnosti a společenství, a také poutem jednoty i zdrojem síly pro opravdový křesťanský život. Dalším místem byl ambon, místo hlásání Božího slova, místo výkladu Kristovy nauky, evangelia všem lidem, které má věřící povzbuzovat, pomáhat jim hledat naději. Pak se zastavili u křtitelnice, která ukazuje na zdroj živé vody, ze které se při svátosti křtu člověk rodí

k životu věčnému. A protože nejsme svatí, ale jsme lidé na cestě, jejich kroky směřovaly ke zpovědnici, kde bude otec Zdeněk čekat přede mší svatou, aby nám nabídl možnost smíření se s Bohem. Posledním místem, u kterého otec Zdeněk s otcem děkanem stanul, byl svatostánek. Místo, které stále zve k modlitbě a upevňuje důvěrné přátelství s Kristem.

Otci Zdeňkovi přejeme a vyprošujeme u Pána hodně sil ke službě, pevné zdraví a hojnost Ducha svatého. Otci Arturovi ještě jednou upřímně Pán Bůh zaplať za vše.

za farníky J. V.

Rorátní mše svaté (ranní mariánské mše v době adventní) v kostele sv. Havla: **7. 12., 14. 12., 21. 12.** vždy v 6.30

po každé ranní rorátní mši svaté jsou děti, rodiče a ostatní zváni na snídani na faru.

24. 12. – Štědrý den, mše svatá ve **22.00** (půlnoční)

25. 12. – Narození Páně, mše svatá v **10.30**

26. 12. – Svátek sv. Štěpána, mše svatá v **10.30**

27. 12. – Svátek sv. Jana, mše svatá v **18.00**, žehnání vína

29. 12. – Svátek sv. Rodiny, mše svatá v **10.30**, obnova manželských slibů

31. 12. – sv. Silvestr I., mše svatá v **16.00**, poděkování za uplynulý rok

1. 1. 2020 – Slavnost Matky Boží, Panny Marie mše svatá v **10.30**

6. 1. 2020 – Slavnost Zjevení Páně – Tří králů (svěcení křídý, kadidla a zlata)
mše svatá v **19.00**

Dechovky letos už po šestadvacáté

V sobotu večer zazpívalo Duo Kamélie.

Nedělní program začal ráno mší svatou v kostele sv. Havla, a po ní následoval promenádní koncert na Náměstí. Odpoledne v areálu zámku vystoupily dechovky Košeřanka z Ostravska, Miločanka z Jižní Moravy, Chabovienka z Horné Súče na Slovensku a Jižani z Jižních Čech, a pak také folklórní soubor Hanák Troubky a místní mažoretky Tado mi Dřevohostice.

Děkujeme všem sponzorům, kteří akci podpořili:

**Ing. Jan Kubíček, průmyslové zboží, Štěpán Habčák, zemní práce,
Robert Tuček, tesařské práce, SSKO, spol. s r.o. Přerov,
Ing. Petr Neděla, potraviny, Zubní ordinace MUDr. Hana Vaculíková,
MUDr. Zdeněk Kubín – obvodní lékař, MVDr. Josef Večeřa – veterinární lékař,
Zemědělské družstvo Dřevohostice, Z&Z Dřevohostice, s. r. o.,
Zdeněk Pořízek, zámečnictví, Cobbler Zašová, a.s., DSD Dostál, a. s.,
SUEZ – využití zdrojů, a.s., Markéta Nedělová, cukrářská výroba,
obec Radkovy, obec Křtomil, obec Čechy, obec Lipová, obec Domaželice,
obec Radkova Lhota**

s finanční podporou Olomouckého kraje

Olomoucký kraj

Senioři opět na cestách

V červnu bylo počasí na uskutečnění výletu. Toho náš klub seniorů využil a jeli jsme směr Rožnov pod Radhoštěm. V Dřevěném městečku jsme nahlédli do způsobu bydlení a života v malém městě v období od poloviny 19. až po první čtvrtinu 20. století. Nezapomněli jsme ve stánku degustovat slivovicové produkty a také na lehčí občerstvení. Další plán byl ve Frenštátě pod Radhoštěm navštívit Pohankový mlýn Šmajstrlů – založený v r. 1861. V mlýně je už pátá generace. Mají výborné výrobky z pohanky za přijatelné ceny. Samozřejmě, že jsme si udělali dostatečný nákup pod heslem „S pohankou v těle žijeme zdravěji a déle“.

Na Pustevny jsme vyjeli pohodlnou sedačkovou lanovkou a kochali jsme se pohledem na okolní krajinu z ptáčích perspektiv. Mimo jiné jsme zhlédli, jak pokračují stavební práce na vyhořelém Libušínu. Následovalo občerstvení a lanovková cesta zpět. Nastupování a vystupování jsme hravě všichni zvládli. Obsluha ochotně lanovku zpomalila nebo případně zastavila. Byl to krásný, poučný a příjemný den. A kdo se o toto zasloužil? Samozřejmě městys Dřevohostice, který nás podporuje.

V úterý 13. 8. jsme uskutečnili výlet na sv. Hostýn. 7 členů klubu si vyjelo autobusovým spojením. Autobusy na sebe navazují tam i zpět. Po tropických vedrech bylo velmi příjemné počasí. První návštěva na sv. Hostýně patří tradičně kostelu a mši svaté. Pak někteří zvládli projít místní hřbitov. Nesmí chybět obhlídka místních stánků s finanční útratou a společné foto na schodech před kostelem. Po dobrém obědě v poutním domě jsme absolvovali pomalý odchod k autobusové zastávce. V Bystřici ještě někteří stihli občerstvení v podobě zmrzliny. Pak už byl odjezd autobusu. Byl to krásný výlet.

za klub seniorů Božena Pokusová

Z činnosti

Tělocvičné jednoty Sokol Dřevohostice

Podzim nám již klepe na dveře, a tak i sokolovna se po letních měsících probouzí k životu. Zvolna se rozjíždějí jednotlivé oddíly ve všech kategoriích. Svou činnost zahájily i nové oddíly Cvičení rodičů s dětmi, kde je registrováno 8 dětí s rodiči. Tento oddíl se nám podařilo vybavit sportovními pomůckami pro pohybové aktivity malých dětí. Jedná se o: „Sestava brána 2, vlnitý chodníček, korálové dobrodružství“ v celkové částce 24.380 Kč z dotace z MŠMT. V dětském oddílu malé kopané se „prohání“ po novém multifunkčním hřišti celkem 25 zapálených fotbalistů a fotbalistek, které máme rozdělené do dvou věkových skupin. Podařilo se nám je vybavit nejen fotbalovými míči, ale i dalšími sportovními pomůckami pro trénink v částce 10.000 Kč z dotace podané na Olomoucký kraj. Svá první mistrovská utkání na novém multifunkčním hřišti mají za sebou jak naši házenkáři, tak i naši fotbalisté. Také jste si mohli všimnout, že již pomalu končí hrubé terénní úpravy prostor kolem hřiště.

Na tenisových kurtech se v sobotu 28. září uskutečnil odložený Dřevo open. Vítězem ve dvouhrách se stal Petr Neděla ml. a ve čtyřhrách Petr Neděla ml. společně s Ing. Janem Kubíčkem. V sobotu se také uskutečnila Noc sokoloven, kdy občané měli možnost si prohlédnout „útroby“ sokolovny. Večer patřil členům klubu sokolských seniorů, kteří vystřídali v podvečer hrající malé florbalisty. 8. října jsme uctili památku více než 1500 sokolů pozatýkaných gestapem (8. 10. 1941), z nichž se většina domů nevrátila. Tento den je Památným dnem sokolstva a v letošním roce je i poprvé významným dnem ČR. Tímto jsme se připojili k celorepublikovému projektu ČOS „Večer sokolských světél“. Jsme rádi, že tohoto pietního aktu se účastnil a přijal naše pozvání i náš nový pan farář R. D. Mgr. Zdeněk Mlčoch.

Pokud máte chuť rozhábat se, nebo trochu protáhnout, máte možnost navštěvovat v pátek v podvečer házenou, večer volejbal, malou kopanou v sobotu odpoledne, v neděli odpoledne badminton, v pondělí v podvečer zdravotní cvičení žen a ve-

čer cvičení jógy, v úterý odpoledne trochu rychlejší hodiny pohybové aktivity především pro ženy, ve středu stolní tenis, florbal, a také rekreační sporty pro muže, ve čtvrtek v podvečer něco rytmického pro ženy. Podrobný kalendář je vyvěšen na stránkách městyse a na nástěnce v sokolovně. Neváhejte a přijďte, každý je vítán.

Jaroslav Jančík

Obnova ovocného sadu

Vážení spoluobčané, tělocvičné jednotě se podařilo prostřednictvím zaměstnaneckých mini grantů Nadační společnosti Veolia získat mini grant v částce 18.000 Kč na obnovu ovocného sadu za sportovním areálem u sokolovny. Oficiální předání tohoto grantu proběhlo v Ostravě 25. září. Předání jsem se účastnil já, jako zástupce realizátora projektu za T. J. Sokol Dřevohostice a pan Petr Mlčoch, jako zaměstnanec společnosti Veolia Energie ČR, a.s. – Region Střední Morava. Společně jsme na jaře letošního roku přemýšleli, jakým směrem bychom měli upřít naši pozornost, co je rea-

listické, přitom smysluplné a prospěšné pro nás všechny zde v Dřevohosticích. Zvítězila myšlenka obnovy ovocného sadu za sokolovnou, kde jsme již věděli, že se předpokládá rekonstrukce antukového hřiště na multifunkční a postupná oprava celého sportovního areálu. Pokud bychom uspěli, výsadba ovocných stromů by byla pěkným doplněním kompletnosti celé lokality. Bylo tedy rozhodnuto! Projekt na obnovu ovocného sadu jsme podávali, i když trochu i s obavami, neboť náplní tělocvičné jednoty je sportovní a tělovýchovná činnost a ne environmentální, zaměřená na životní prostředí. To bylo ovšem, aniž bychom to v tu chvíli věděli, jedním z kritérií, že náš projekt uspěl a stali jsme se jedinou úspěšnou sportovní organizací, která připravila projekt v oblasti životního prostředí.

Z finančního daru jsme nakoupili 85 ovocných stromů. Jednalo se o třešně, hrušně, jablka, švestky, renklódy, ochranu proti okusu a kůly ke stromkům. Dobrovolná práce spočívala ve vykopání děr na stromky, usazení kůlů a samotné výsadbě, jejíž termín byl určen na sobotu 19. října 2019. Samotná realizace projektu podpořená finančním darem

– MINIGRANTEM VEOLIA, nositelem projektu tělocvičnou jednotou a spoluprací s městysem Dřevohostice, který se podílel na financování občerstvení, proběhla za velice příjemných klimatických podmínek, kdy se na tenise před desátou hodinou v sobotu setkala skoro sto účastníků sazení ovocných stromků, pro které jsme připravili i skromné občerstvení s koláčky, čajem, kávou a následně i vepřovým kotlíkem. Velmi mě potěšilo, že akce se zúčastnili nejen rodiče s malými dětmi, ale i naši starší spoluobčané – senioři a vzájemnou spoluprací výsadba proběhla ve velmi přátelském duchu.

Na závěr bych chtěl všem aktérům přípravy a sázení ovocných stromků poděkovat, že si našli volný čas a účastnili se projektu. Panu Petru Mičochovi za spolupráci, mimochodem je to náš již druhý úspěšný projekt. Dále bych chtěl poděkovat paní Haně Bičanové a Květě Masařové, které se neúnavně postaraly o občerstvení pro všechny sobotní účastníky, pracovníkům městyse za pomoc při přípravě a následné společné péči o stroměčky, panu Jaroslavu Čechovi za odbornou pomoc, jak před výsadbou, tak i při samotné realizaci a i panu faráři R. D. Mgr. Zdeňku Mičochovi za duchovní podporu naší akce.

Jaroslav Jančík, T. J. Sokol Dřevohostice

Cesta kolem světa s Dřeváčkem

Letošní sportovně-naučné odpoledne pro děti a jejich doprovod se konalo v sobotu 7. září od 14 hodin. Jen počasi nás nemile překvapilo. I přes veškerá přání a naděje nás pořadatelek od rána jen pršelo a pršelo a bohužel ani odpoledne nepřestalo. Ale pan kastelán přišel s výborným nápadem, tímto mu za něj moc děkujeme, přestěhovat všechny soutěže do vnitřních prostor zámku. Nápad se velice líbil nejen nám, spousta dětí i dospělých měla poprvé možnost si zámek celý prohlédnout až po zámeckou věž. Jen kolotoč a nafukovací atrakce zůstaly nevyužity.

V letošním ročníku cestovaly děti „kolem světa“. Podle mapy, kterou si samy složily a slepily, navštívily každý světadíl, o kterém se v soutěžích dozvěděly spoustu informací a zajímavostí. Víte například, proč se jmenuje souhvězdí, ve kterém leží Severka, souhvězdí Malého a Velkého Medvěda? Nebo že Tarzan žil v pralesích Jižní Ameriky? A jaká to byla zábava vyzkoušet si Tarzanovu opičí dráhu. Posledním a pro mnohé nejzajímavějším úkolem bylo vystoupat na zámeckou věž, kde měli soutěžící spočítat všechny věže městečka Dřevohostice, poskládat papírovou vlaštovku a dohodit ji co nejdál. V cíli, po zodpovězení kontrolních otázek, dostaly děti za odměnu krásné barevné vaky na záda, naplněné odměnami.

Doufáme, že příští rok přijde zase spousta dětí a že se jim naše sportovní odpoledne zase bude líbit, klidně ještě víc než letos a že se i to počasí umoudří...

Kristýna Kojecská

Vlastivědný zájezd na severní Moravu

V neděli dne 22. září 2019 uspořádal Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice za podpory městyse Dřevohostice již tradiční zájezd za pamětihodnostmi severní Moravy. Jednou z prvních zastávek byly hanácké Loštice, kde jsme navštívili Památník akademického malíře Adolfa Kašpara (27. 12. 1877 – 29. 6. 1934). Adolf Kašpar se narodil v Bludově, kde jeho otec měl kupecký krámk. Avšak jejich domek zničil požár a Kašparovi byli nuceni se odstěhovat do Olomouce. Zde Adolf navštěvoval měšťanku i nižší gymnázium a později učitelský ústav. Na svůj nevšední malířský talent upozornil již na učitelském ústavu. Později ilustroval kalendář a knížečku básní „Paní Twardowská“ polského básníka Adama Mickiewicze pro olomouckého nakladatele Prombergra, který poznal jeho talent. Po jeho přímlově byl přijat na pražskou malířskou akademii. Už během studií se stal známým ilustrátorem.

V roce 1902 po pečlivém studiu kraje Babiččina údolí skvěle ilustroval knihu „Babička“ Boženy Němcové, jež se i díky jeho ilustracím stala nejkrásnější knihou. Absolvoval několik zahraničních studijních cest, zaujala jej hlavně Francie. Stal se vyhledávaným ilustrátorem – například Nerudových knih veršů, románů K. V. Ráise a Aloise Jiráska. Byl však i uznávaným malířem akvarelů, v nichž zachycoval rázovité vesničky na Hané, zaujala jej i nám blízká valašská vesnice Rusava, její rázovité dřevěnice, kroje i obyvatelé, které rád kreslil. Spolu s bystrickým básníkem a spisovatelem Františkem Táborským vydali v roce 1929 nádhernou knihu Rusava, vyzdobenou právě jeho ilustracemi.

Rád se vracel na rodnou Hanou. V Lošticích koupil pozemek a nechal vystavět podle vlastního návrhu dům, kde měl i svůj ateliér. V letech 1911–1932 zde trávil letní dny. Zde je právě expozice jeho díla. Vzhledem k tomu, že si oblíbil i krajinu Hostýnských vrchů i rázovitou Rusavou, nechal si zde vystavět srubový domek, kam se chtěl také vždy vracet, aby si v klidném prostředí odpočinul. Avšak odjel na studijní cestu na Šumavou, kde sbíral podněty k ilustracím knihy „Paní komisarka“ Jindřicha Šimona Baara. Na vycházce k Černému jezeru nedaleko Železné Rudy jej zastihla mozková mrtvice. Byl pochován na pražském Slavíně na Vyšehradě. Jeho malířské dílo je považováno za vrcholné umění ilustrace – završení mánesovské a alšovské tradice.

Po prohlídce expozice Adolfa Kašpara jsme byli přivítáni v novém Muzeu olomouckých tvarůžků, jež bylo slavnostně otevřeno 26. června 2014. V moderně pojatých expozicích je uvedena historie olomouckých tvarůžků od nejstarších záznamů až do současnosti. Velmi dobře jsou zpracovány i dokumentární filmy, jež stručně zachycují celou historii výroby této výtečné a zdravé dobroty. Zakladatelem této skvělé tradice byla podnikavá loštická rodina Wesselsů, na něž navazovala v další generaci rodina Pivních. Ta rozjela už průmyslovou výrobu ve velkém. Po rozloučení s velmi fundovanou mladou průvodkyní se nám otevřely dveře do velké moderní prodejny tvarůžkových specialit, kde jsme nakoupili chutné dárky pro své rodiny.

Naši další zastávkou bylo Muzeum v Zábřehu na Moravě, kde jsme se chtěli dozvědět co nejvíce o jejich nejpозoruhodnějším rodákovi – Janu Eskymo Welzlvi, který se zde narodil 15. srpna 1867. Vyučil se zámečnickem a jako tovaryš vyrazil na zkušenou. Pěšky během dvou let procestoval velkou část Rakousko-Uherska. V roce 1888 narukoval na vojnu. Po návratu z vojny se vydal pěšky do italského Janova, ke se dal najmout na zámořskou loď jako topič. Od roku 1892 pracuje jako přístavní dělník v přístavu Porth Arthur na hranicích Ruska a Číny. Odsud odchází do Irkutsku na

Sibiři, kde pracuje na výstavbě železnice – transsibiřské magistrály. Brzy se však vydává na cestu pěšky přes Jakutsk, Verchojansk a Nižněkolymsk na Novosibiřské ostrovy, kde prožil asi 28 let jako lovec kožešin, obchodník a neoficiální smířčí soudce. Obchodoval v území od Země Františka Josefa až po severní oblasti Kanady. Zásoboval lovce i zlatokopy a polární badatele potravinami, léky a střelivem. Dokonce rozvážel psími spřeženími poštu. K domorodým eskymákům – Inuitům – na Aljašce se choval přátelsky a jednal s nimi, jako se sobě rovnými. Proto si získal jejich důvěru a byl jimi dokonce zvolen náčelníkem.

V roce 1924 se svou vlastní lodí *Seven Sisters*, kde měl naloženo všechno své bohatství, ztroskotat u západního pobřeží USA. Přišel o všechno a zachránil si jen holý život. Americkými úřady byl bez dokladů označen jako německý špión a vyhoštěn z USA do Německa. Zde živil v přístavu Hamburk. Odsud poslal několik dopisů do Čech. Tak byl navázán první kontakt se spisovatelem Rudolfem Těsnohlídkem, kterého jeho osudy zaujaly. Při jeho dalším příjezdu do Evropy byl přijat v Praze dne 29. listopadu 1926 prezidentem T. G. Masarykem. Zájem pana prezidenta o jeho osobu jej velice potěšil. V jeho rodném Zábřehu však jeho vyprávění nikdo nevěřil. Naštěstí se ozvali se redaktori Lidových novin - Eduard Valenta a Bedřich Golombek a pozvali jej do Brna. Zde jim Welzel vyprávěl své zážitky ze života Arktidě. A tak vznikly knihy „Třicet let na zlatém severu“ (předmluvu napsal Karel Čapek a kniha měla velký úspěch i na Západě, zvláště v USA), dále „Trampoty eskymáckého náčelníka v Evropě“, aj. Bohužel, za ty knihy neviděl ani haléř. Zvítězila však jeho touha vrátit se zpátky k eskymákům, a tak v roce 1929 odjel přes Hamburk do Kanady, kde se usadil v Dawson City. Toužil se vrátit na Novosibiřské ostrovy, avšak sovětská vláda mu to nepovolila. Postavil si primitivní srub a živil se jako zámečník. Občas něco vynalezl a pracoval neúspěšně na „perpetum mobile“ – na čerpadle vody, aby ulehčil práci zlatokopům. V roce 1949 zemřel zapomenut v Dawson City. Nádherní ze Zábřeha mu před několika lety přivezli do Dawson City na hrob žulovou pamětní desku.

Ze Zábřeha naše další cesta vedla do Šumperka, kde jsme měli více než hodinu na odpočinek a na oběd. Bohužel v celém tomto městě jsme se mohli naobědvat pouze v jediné otevřené restauraci Opera. Jinde měli v neděli zavřeno. Hledáním možností slušně poobědvat jsme se zdrželi. Takže nás v Muzeu čarodějnických procesů průvodci odmítli vzít k prohlídce, protože expozici zavírali v 15 hodin. Proto jsme se rozjeli do Arboreta Bílá Lhota, kde jsme v příjemné zeleni zdejších cizokrajných stromů a keřů naše putování zakončili. Přálo nám krásné slunné podzimní počasí, což bylo velkým přínosem.

Zdeněk Smiřický

K činnosti Vlastivědného spolku Žerotín Dřevohostice

Slavnostní setkání na Valašsku

V sobotu 7. září 2019 se na základě pozvání zúčastnili Zdeněk Smiřický a čestný předseda Sboru dobrovolných hasičů Dřevohostice – Jiří Zbírál „Slavnostního setkání“ u příležitosti 75. výročí přechodu partyzánského oddílu Jana Žižky ze Slovenska na Moravu, jež se konalo pod záštitou Sdružení domácího odboje a partyzánů a Historické skupiny 1. československé partyzánské brigády Jana Žižky – Vsetín – ve Velkých Karlovicích – v Léskovém.

Na velmi srdečném setkání, jež bylo na vysoké společenské i organizační úrovni, se sešlo asi 70 účastníků z celé Moravy, avšak převážně z oblasti Valašska, které se stalo v období 2. světové války střediskem partyzánského hnutí. Vzhledem k obětavému podporování partyzánů chudými valašskými horaly byly mnohé valašské vesnice i osady německými fašisty vypáleny a mnozí jejich obyvatelé bestialně popraveni.

Srdečně přivítání byli i čestní hosté setkání – zvláště představitelé slovenské obce Sklabiňa u Martina, v jejíž oblasti koncem srpna 1944 seskočil výsadek 21 parašutistů pod velením oblíbeného slovenského poručíka – Janko Ušiaka (náčelníkem štábu byl tehdy kapitán Dajan Bajanovič Murzin). Byli přijati na základně slovenské partyzánské brigády M. R. Štefánika (velitel P. A. Veličko). Tvořili základ partyzánského oddílu Jana Žižky a později 1. československé partyzánské brigády Jana Žižky, jež v závěru 2. světové války operovala na Valašsku a zvláště v Hostýnských vrších.

V úvodu slavnostního setkání zazněly slavnostní projevy, ruská, česká a slovenská hymna a proběhlo důstojné uctění památky padlých. V závěru pietního aktu zazněla čestná salva historické skupiny – spolku Vize plus, z. s.

Slavnost v Otaslavicích u Prostějova v pondělí 7. října 2019

Na základě osobního pozvání starosty Otaslavic – Marka Hýbla a předsedy Klubu vojenské historie Otaslavice, z. s. – Ing. Vladimíra Ambrose se Zdeněk Smiřický a Jiří Zbíral zúčastnili vzpomínkové akce k uctění 79. výročí úmrtí a 105. výročí narození tamního skvělého rodáka – plukovníka „in memoriam“, nositele „Řádu bílého lva“ – legendárního stíhače Britského královského letectva – Josefa Františka. Pietní akt a důstojné setkání se uskutečnily v pondělí 7. října 2019. Zároveň došlo i ke slavnostnímu podepsání záštity „Pocta Českému čtyřlístku“ – zřízení pamětních desek našich čtyř našich skvělých letců RAF, z nichž letecké boje přežil jenom plukovník Josef Balejka, rodák z Valašských Klobouků.

Stíhač RAF Josef František byl naším nejúspěšnějším stíhačem v „Bitvě o Anglii“, když sestřelil 17 fašistických letounů. Předtím v leteckých bojích ve Francii měl dalších nepotvrzených 10 vítězství. V závěru „Bitvy o Anglii“ však ve svých 26 letech – při nešťastném přistání po dalším vítězném střetnutí s nepřítelem (asi mikros pánek po obrovském vyčerpání z bojů) – nikdy neporažený v bojích – zahynul.

Slavnostního aktu se osobně zúčastnil předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR – Radek Vondráček, senátorka MUDr. Jitka Chalánková, náměstek hejtmana Olomouckého kraje Mgr. Dalibor Horák a starostové spřátelených obcí a měst. Se všemi bylo možno krátce promluvit. Zdeněk Smiřický uctil za Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice památku skvělého letce a vlastence položením kytice růží.

*Zdeněk Smiřický,
předseda, Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice*

Jaký byl začátek školního roku 2019/2020 v mateřské školce

Nový školní rok přiskočil tak rychle, že jsme ani nestihli postřehnout, že je vlastně nový. Byť se zdá, že prázdniny a dovolené učitelů jsou zbytečně dlouhé – jak si mnozí myslí, pocitově je to pravý opak. Naše školka byla v provozu prvních a posledních 14 prázdninových dnů, protože letošní školní rok byl po několika letech první, kdy jsme neprocházeli velkým stavebním, či rekonstrukčním projektem. Pro vedení obce a školky první, kdy se dalo soustředit na menší, stále odkládané, opravy a běžnou údržbu budovy a okolí. Opravily se starší rozvodné elektrické skříně, vybudoval se nový plot mezi zadní a přední částí zahrady školky, který zvýšil bezpečnost pobytu dětí na školní zahradě. Také byly vyměněny zteřelé des-

ky na sezení u obou pískovišť. V budově byla instalována krásná a hlavně funkční dřevěná madla podél schodiště v MŠ. Nyní už i dospělí mají možnost využívat oporu na schodišti. Není to samozřejmě vše, co se opravovalo, budova školky je jak živá voda: stále se něco děje, mění, udržuje.

A děti? Máme jich stále více. V loňském roce jsme naplnili maximální možnou kapacitu školky, což je 71 dětí. V době zápisu pro školní rok 2019/2020 se přihlásilo dvojnásobné množství dětí, než bylo možné přijmout. Tedy v září 2019 máme opět naplněnou kapacitu školky a stále se noví rodiče ptávají.

S dětmi zůstávají jejich „stálé“ paní učitelky: Bc. Zdeňka Peichlová, Simona Foukalová, Jana Zátorská, Petra Jančíková a Marie Zámečnicková. V souvislosti se změnou financování školství nám bylo umožněno přijmout ještě jednu paní učitelku na velmi krátký úvazek, aby se nemusely děti spojovat ve třídách. Přijali jsme paní učitelku Michaelu Jankovou, která se ve školce

objevuje velmi brzy ráno a jeden den v týdnu. Také máme po mnoha letech i podpůrná opatření pro jedno dítě, u kterého pracuje i paní asistentka pedagoga paní Romana Michalčáková. Paní chůva Alena Sigmundová je naše už také stálá kolegyně, která je mezi všemi velmi oblíbená. Nepedagogický personál zastupuje i nadále naše paní kuchařka a školnice Káťa Žuškova a Martina Břizová.

Školní rok byl opět naplněn i mnohými mimořádnými akcemi, kterých bylo více než 30, jenž jsme zmiňovali v průběhu roku v předchozích číslech zpravodaje. Jedna mimořádná byla nečekanou pro personál: kontrola ze strany České školní inspekce ve dnech 5. – 10. dubna 2019, a dopadla velmi dobře.

Nový školní rok je v počátku, doufejme, že radost a pohoda bude provázet dny našich dětí i těch, co se o ně starají.

Ilona Zapletálková, ředitelka

Ze základní školy

V září se houfují děti i vlaštovky

Letos připadl den, na nějž s různými pocity čekají jak žáci, tak rodiče i učitelé, na pondělí 2. září, a tak kalendář prodloužil dětem slastné chvíle prázdnin. Předpověď oznamovala uplakané počasí, proto jsem váhala, jestli se přivítáme jako obvykle před školou, nebo školní rok zahájí pouze hlášení školního rozhlasu. První přichází, a byli to sedmáci v čele s Edou, Matějem a Viktorou, rozhodli: „Budeme venku, to je mnohem větší sranda.“ Po těch odvážných slovech se nad dřevohostickou školou rozklenulo slunečné modré nebe a bylo jako vymalováno. Jen tak mimochodem – za posledních dvacet let zapršelo na začátek školního roku jen jednou. 1. září 2010 musely děti za vytrvalého deště přímo do tříd.

Přání mnoha úspěchů ve studiu z úst pana starosty Petra Dostála i školní hymna pana učitele Dopity patří již k tradici, ovšem letos poprvé jsme vstoupili do nového školního roku s duchovní podporou provázení vřelými slovy P. Zdeňka Mlčocha, který bude také vyučovat náboženství.

Sto pětasedmdesát dětí tedy překročilo práh školy i symbolický začátek „školy“ a já doufám, že vstupovaly s radostí a s očekáváním, co nového a zajímavého jejich chytré hlavičky letos poberou. Vívalo je sedmnáct učitelů, tři vychovatelky školní družiny a dvě asistentky. O školu se bude letos starat pět správních zaměstnanců a o plná bříska čtyři pracovnice školní jídelny. Do školy vstoupili i rodiče, a dokonce prarodiče a sourozenci nových žáků, hlavně prvňáčků, aby si prohlédli, kde se jejich ratolíčky budou vzdělávat, a poznali jejich pedagogy.

Neuplynulo ani čtrnáct dnů a naše škola dostala první hosty. Navštívila nás skupina odborných pracovníků olomoucké Univerzity Palackého v čele s Ing. Jiřím Rudolfem, která se zabývá přípravou projektu pro zkvalitnění výuky učitelů technických

předmětů. Na zpracování projektu se podílí i pan učitel Mgr. Marek Foukal, a tak si řekl: Proč bychom se nepochlubili... Naši hosté byli patrně zpočátku skeptičtí a říkali si, co může nabídnout venkovská škola. Poté, co zhlédli školní dílny, cvičnou kuchyňku, laboratorium silozpytu a lučby, jak říkáme po vzoru starých badatelů učebně fyziky a chemie, a další odborné učebny zejména přírodovědných předmětů i s vybavením interaktivní a komunikační technikou, nešetřili slovy upřímného obdivu a chvály. A nejen to, vysoce ocenili také nabídku volitelných předmětů, jejich učební plány a výsledky žáků třeba v technickém kreslení. Tam, kde odpovědná místa obtížně konstruují, jak žáky připravovat na technické obory, je naše škola zejména zásluhou pana učitele Fokala a podpory zřizovatele přirozenou a osvědčenou cestou o míle dál. Nadšení odborníci také hned rozhodli, že do naší školy přivedou frekventy projektu, učitele technických předmětů z Olomouckého kraje, aby prezentovali práci naší školy jako příklad dobré praxe. Spolupráce na zmíněném projektu je jedním z kroků, kterým se chceme zařadit mezi fakultní školy Palackého univerzity a podílet se na vzdělávání nové generace pedagogů.

Věřte, že po takovém ocenění z úst odborníků jsme se s panem učitelem cítili nesmírně pyšní na školu i na naše žáky a jejich rodiče, kteří potřebu polytechnického vzdělávání svých dětí chápou a podporují.

Šťastný a veselý, úspěšný a podnětný nový školní rok našim žákům, rodičům, zaměstnancům a vůbec všem, kteří mají školu rádi,

přeje Nataša Kučerová, školní panímáma.

Zahradní slavnost

Dne 20. 9. se na školní zahradě konala Zahradní slavnost. Nejprve si vzala slovo úvodem paní ředitelka, která pronesla slavnostní olympijskou řeč a zapálila slavnostní pochoděň, která odstartovala celou olympiádu, již se účastnilo devět týmů. Každý tým byl složen z žáků dané třídy a měl svou barvu – trička a jiné kusy oblečení stejné, předem určené barvy. Šesťáci si dokonce obarvili vlasy. Celkem se soutěžilo v osmi disciplínách, hráči si mohli vyzkoušet skok přes švihadlo, slalom s knížkou na hlavě nebo běh s kufrem a další zábavné soutěže. Zúčastnění sbírali razítka, která

zpečetovala jejich výkon. Ten měl být pondělního rána odměněn.

Jelikož nám při soutěžení docela vyhládlo, vrhli jsme se na opékání špekáčků. Ti, kteří neholdují tučnému masu, si mohli ve stánku vybrat spoustu jiných pochutin. Pan učitel také krájel spousty melounů, které potom jeho pomocníci roznášeli do všech koutů zahrady, aby si na něm mohli pochutnat nejen soutěžící, ale i jejich doprovod.

Celý den jsme zakončili společným diskotancem s moc hodnou paní choreografkou, která to vážně uměla. Po dni plném zábavy jsme odcházeli domů plni zážitků a očekávání. Nemohli jsme se totiž dočkat dalšího pondělí (což se běžně nestává), kdy měly být slosovány lístky, na které jsme sbírali razítka. Odměněných bylo vážně hodně.

Kateřina Hanáková

Školní družina

V pondělí 2. září proběhl ve školní družině zápis nových prvňáčků. Začátkem září jsme si na školním hřišti zahráli seznamovací hry. Druhý týden v září jsme malovali svoje kamarády. Za výtvarnou soutěž jsme obdrželi sladkou odměnu. V září jsme společně uklízeli školní zahradu. V pátek 20. září se konala zahradní slavnost a barevná olympiáda. Ve středu 25. září jsme poprvé s prvňáčky navštívili obecní knihovnu v Dřevohosticích. Poslední den v září jsme společně pouštěli draky.

Co nás ve školní družině tento školní rok ještě čeká? V říjnu budeme vyrábět zvířátka z přírodního materiálu a proběhne soutěž „Hledáme talenty“. V zimním období se bude konat mikulášská nadílka, čertí rej, vánoční jarmark, strašidelný bál, soutěž o zimního sněhuláka a krmení ptáček. Na jaře nás čeká soutěž o nejlepšího zpěváka, rej čarodějnic, kuličkový král, švihadlová princezna, bublinová show, módní přehlídka, závodivé hry, turnaj ve stolních hrách, koloběžkové závody, malování na chodník, testy z dopravní výchovy, řešení rébusů. Během školního roku uspořádáme besedy s rodiči a výlety do okolí. Na akce ve školní družině se všichni velmi těšíme.

vychovatelka Dana Komoňová

Víš, co doopravdy jíš?

Školní výlet do zámku v Přerově na program „Víš, co doopravdy jíš?“ začal u pyramidy jídla. To znamená, že jsme si posedali, dostali jsme kartičky s obrázky potravin a dívali jsme se na pyramidu. Představte si, že salám a párky patří k těm, co bychom měli

jíst nejméně. Bez toho bych teda nepřežil. Pak jsme šli do druhé místnosti, která se věnovala tomu, jak se šidilo jídlo a pití. Začalo to u pavouka. Pavouci nosili samičkám dárek, většinou to bylo jídlo. Ale zjistili, že samičky jsou důvěřivé, a tak jim začali dávat nejčastěji kamínky a větvičky. Přesuneme se do Egypta, kde se dávala část úrody faraonovi a měřilo se to podle vázy. Někoho napadlo, že by snížil dno a zbytek si nechal. V Česku se šidilo a šidí hlavně s jídlem. Třeba řezníci dávají do párků i kopyta, ale správně by tam měli dávat svalovinu. V kavárně dávali místo kávových zrněk pecky z datlí. Nebo v cukrárně zase dávají do cukrátek umělé barvivo, třeba hnědé barvivo, to je zrovna jedovaté. Nebo pekaři, ti dávali do chlebů sádru. Takové podfuky se trestaly košem. To dali podvodníka do koše a v řece ho máčeli. Když to nepomohlo, hrozili mu peklem, tehdy se lidi báli pekla, takže když jim někdo pohrozil peklem, měli velký strach. Podle mě to byl bezva výlet.

Jan Kasperlík, V. třída

Překvapilo mě, že lidé falšovali jídlo a potom ho prodávali. Také jsme se dověděli, že za den můžeme sníst jen 15 hrstí jídla. Dělali jsme pokus s jogurtem. Do dvou jogurtů jsme nalili kloktadlo proti bolení v krku a zamíchali. Jogurt, který byl zfalšovaný, zešedl a ten nešizený zůstal oranžový. Každý den bychom měli sportovat 35 minut.

Jana Kubová, V. třída

Uvědomil jsem si, že místo čokolády a energitáků budu jíst zeleninu a ovoce. Nebudu jíst sladké věci. Za den si dám jenom jedno kokinko.

Petr Šaradín, V. třída

Já jsem se dověděla, že v coca cole je 38 kostek cukru a v nutele 56 kostek cukru. Zlepším to, že budu zdravěji jíst, protože nejím moc zeleniny a ovoce.

Bára Ondrušková, V. třída

Zjistil jsem, že v lentilkách je strašně moc barviv. Překvapilo mě, že se šidí i koření, třeba pepř se šidil nejvíce. Uvědomil jsem si, že radši zeleninu a ovoce než čokoládu nebo radši vodu a čaj než coca colu, kofolu nebo energitáky

Matyáš Němec, V. třída

Uvědomila jsem si, že mnoho lidí, i já, nežijeme zdravě, jelikož jíme moc sladkého a slaného. Změním to. Budu jíst více zeleniny a ovoce.

Markéta Pavelková, V. třída

Letní příměstský tábor na zámku

Přestože to venku už moc letně nevypadá a všechny vzpomínky na něj jsou zařazeny spadáním listů, vrátím se k příměstskému táboru pro děti, který probíhal v červenci letošního roku. Základnou, útočištěm, jídelnou i skrytí se stal náš zámek v Dřevohosticích. Počasí nám přálo, tudíž jsme téměř celou dobu trávil venku (naštěstí pro zámek). Každý den jsme se sešli u společné snídaňosvačinky a poté buď tvořili, nebo se vydávali na výlety.

Hned v pondělí se naše autobusová zastávka proměnila v obří akvárium s mořskými živočichy, které si děti samy vytvořily. Odpoledne jsme se šli podívat do našeho ZD, kde se o nás vzorně postarali a vyčerpávajícím způsobem obeznámili děti s tím, jak dlouhý je proces, než se mléko dostane do krabíčky v obchodě. Zjištění pondělní: My moc dobře víme, že krávy nejsou fialové a mléko neteče z kohoutku.

V úterý jsme se vydali autobusem do Křtomile, kde bylo na hřišti připraveno sportovní olympijské klání. A protože se mi po olympiádě ještě děti nezdály dostatečně unavené, vydali jsme se domů po svých. A protože bylo vedro k padnutí, jakmile jsme se přiblížili k potoku, bez váhání jsme do něj všichni naskákali, abychom se osvěžili. Někteří v oblečení, jiní bez, nicméně jsme všichni odcházeli zmáčení jako vodníci. Zjištění úterní: Děti nelze unavit žádným způsobem.

Další den jsme se vypravili za poznáním do lesa, trochu neplánovaně jsme minuli naši obecní chatu, nicméně o špekáčky děti nepřišly a ještě se svezly na valníku. Zjištění středeční: Ne vždy platí „Kdo je připraven, není překvapen“. Někdy je člověk překvapen, i když je připraven a je třeba improvizovat, což mě rozhodně z míry nevyvádí.

Předposlední den patřil výletu na Hostýn. Nahoru jsme se svezli autobusem, podívali jsme se na rozhlednu, kluci a holky samozřejmě vyplenili stánky s cetkami. Utratili vše, co měli po kapsách za samé potřebné věci, abychom nešli dolů s prázdnou a nedej bože se neměli o co hádat. Připravené čerstvě nasmažené domácí ří-

zečky zapadly v hladových ústech jak vojáci do zákopu. A poté už jsme se vydali pěšky lesem na zpáteční cestu do Bystřice. V lese jsme postavili celou skřítkovskou vesničku. Teď už určitě žádný skřítek v Hostýnkách není bezdomovec. Užívali jsme si cestu zpět tak pohodově, až jsme museli závěr značně zrychlit a finišovat doslova v běhu, abychom stihli děti vrátit před setměním a příchodem klekánice. Zjištění čtvrtelní: Rozbitá kolena nemají vliv na prima zážitky.

A poslední páteční den jsme trávili v areálu zámku a jeho okolí, kdy jsme si připravili cestu za pokladem. Ten se ukrýval v místě, které málokteré oko místního smrtelníka kdy spatřilo a zůstane utajeno i nadále, protože ani já si nejsem jistá, zda ho podruhé najdu. A zjištění při pátku: Usnout se dá i vestoje.

Věřím, že stejně jako já si týden užily i děti. Možná to, že se jim žádný den nechtělo domů, je toho důkazem (přestože počet nachozených kilometrů počítáme v desítkách). Děkuji dětem za shovívavé a tolerantní rodiče a rodičům za úžasné děti, od kterých se my dospělí máme stále co učit.

A závěrem:

1. Zabavit děcka fakt není žádná sranda (chtěla bych proniknout do tajů nadpřirozených schopností pedagogických pracovníků).
2. Příběžský tábor rozhodně není dovolená, vyšetři si další týden k regeneraci sil.
3. Žádná dovolená ti nenahradí týden s dětmi, protože jsou prostě úžasné.
4. Po týdenní regeneraci je jasné, že do toho jdeš znovu a znovu, protože čistá radost, nadšení, bezelstnost, upřímnost je v dětském světě normální, v dospělém už bohužel kořením vzácným. Nesnažme se dětem brát jejich dětský svět, mají nás co učit.

Věra Obkráčilová

Turzovka 2019

Sobotní ráno posledního prázdninového dne slibovalo krásné počasí. V tuto dobu se na náměstí v Dřevohosticích sjeli účastníci již tradičního výjezdu na Turzovku.

Po krátkém přivítání a potvrzení trasy jsme vyrazili směrem k Bystřici po Hostýnem, kde nás čekala další skupina cyklistů. Poté už početnější peloton vyrazil směrem k Valašskému Meziříčí. Další domluvené setkání, a už nás bylo zase více, a to o partu cyklistů z Lipníka. V Rožnově pod Radhoštěm jsme navštívili tamní pivovar. Zde malé občerstvení přišlo vhod, protože nás čekalo dlouhé stoupání směrem k Bumbálce. Žádný kopec netrvá věčně, pár šlápnutí do pedálů, a už následoval dlouhý sjezd krásnou přírodou Beskyd směrem na Bílou. Tady malá přestávka na oběd, nástup na lanovku a už jsme obdivovali krásný výhled po okolí. Pak česko-slovenské pomezí a dlouhý sjezd do vesnice Korňa, která se stala další zastávkou před závěrečným výšlapem na Živčákovou.

Cíl naší cesty kostel Panny Marie začal být nedostupný, když nebe zčernalo a oblohu začaly protínat blesky. Pak se stal malý zárak, snad tím místem, když nás bouře obešla, a my dostali čas prohlédnout si poutní místa a nabrat vodu z pramenů. Poté dojezd do Makova, večerní posezení a druhý den návrat přes Velké Karlovice do Dřevohostic.

Díky všem účastníkům za společné chvíle v krásné přírodě a velký dík panu Josefu Horákovi za perfektní organizaci výpravy.

Petr Neděla

VII. Cyklopout' ku sv. Kryštofovi 2019

Cyklo-vyjížďka k naší teprve rok staré dřevěné zvoničce sv. Kryštofa na příkrém rusavském kopci Grapy se stává pěknou cyklistickou tradicí. Letos jsme k ní vyjeli v neděli 15. září 2019, a to za nádherného skoro letního počasí. Na zvoničce jsme pár dní před akcí opět trochu zapracovali a obnovili nátěr, přidali kamení k základu, opravili uchycení zvonu. Lavičku z masívu teprve připravujeme a bude ozdobou tohoto místa už v příštím roce 2020. Na obstarání materiálu se už podílí náš kamarád a rusavský rodák Milan Erlich. Na společné focení ve 14 hodin nás na místo přijelo

kolem 40 cyklistů z Dřevohostic a okolí. Početná byla účast cyklistů z Turovic. Slunce svítlo a nálada byla skvělá. Všechny cyklisty pozdravil Zdeňka Krutíl a řekl i co se chystá v souvislosti s naší zvoničkou na příští rok. Zatím si to ale necháme jako překvapení.

Nechyběla ani zahraniční účast rodiny Krasických z Wrocławu, kterým se naše myšlenka s každoročním pomyslným požehnáním od patrona poutníků sv. Kryštofa, zdá se, zalíbila. Rafal Krasicki přijel tentokrát se synem Jakubem a ve své zdravici řekl zúčastněným cyklistům, jak se naše rodiny seznámily.

„Bylo to už před několika lety, co jsme s manželkou Silvií potkali v Kolíně manželský pár Sigmundových. Asi bych se jich nikdy na cestu nezeptal, ale tehdy jsem ještě neměl navigaci a oni seděli zrovna nad mapou u hospody, pili pivo a usmívali se na nás. Poradili nám cestu k soutoku Labe a Cidliny, kde jsme se za chvíli opět setkali, a tak vzniklo naše, nejen cyklistické přátelství. Proto se usmívejte a pijte výborné české pivo a také se brzy určitě s někým seznámíte“, řekl Rafal.

Všichni se té příhodě zasmáli a já můžu potvrdit, že je naprosto pravdivá.

Nakonec snad ještě zmínka o dalších akcích cyklistů kolem hostince Na Špici.

V sobotu 2. 11. 2019 se pojede oblíbený Poslední Dračí švih (pořádají DR.A.CY.).

V sobotu 9. 11. 2019 Horolezecký sraz v Bezuchově s výborným obsazením nám dobře známých účinkujících horolezců.

A letos poslední akcí bude „K.A.V.KA.“ (Krátká Amatérská Videá KAmarádů) – sobota v podvečer 7. 12. 2019 v hostinci Na Špici.

Nejen cyklisty srdečně zvou a zdraví Zdeněk Krutíl, Pavel Dostál a Laděa Sigmund.

Zdraví dojeli nebo došli a usmívejte se na sebe.

Čas na zimní spánek

Sice my tu máme teprve podzim, ale v Rajnochovicích, na naší táborové základně už jde ve vzduchu cítit mráz a sníh.

Tento rok jsme konečně mohli naší táborové základně po 34 letech dopřát pořádné hýčkání. Ještě jednou moc děkujeme zastupitelům městyse Dřevohostice, že nám finančně pomohli zařídit nákup našeho mazlíka, žlutého traktůrku Rival Pro. Ten za letošní sezonu objel několikrát táborové náměstí a hřiště a poté jsme se mohli chlubit „anglickým trávníčkem“. Letos 19. 10. 2019 cca v 11:26 vyjel na sochováckou louku naposledy. Opravdu jsme jej moc nešetřili (i vodu od studánky jsme s ním vozili a ne jednou) a proto je čas k zimnímu spánku. A celá základna si zaslouží odpočinek, proto zazimovat se musí i hlavní budova. Musíme podepřít stropy, aby se nám pod tíhou sněhu nepropadly. Je nutné odvézt všechno jedlé a schovat na příští rok.

Jenže letos, letos máme opravdu strach z těch nejmenších, myši, plši a různí hlodavci straší veškeré tamní obyvatelstvo. Když jsme zjistili, že nám myši ohryzaly i dřevěné vařečky v kuchyni a ohlodaly plastové vršky na láhvích octu, usoudili jsme, že zima bude asi krutá.

Bohužel i nadále nás straší kůrovec, který znamená zkázu pro naše lesy. Dřevorubci stále kácí a kácí a zvuk motorovky se tam ozývá i v neděle a ve svátky. Nostalgiicky jsme se ale museli rozloučit a snad příští rok zde zase najdeme to krásné zelené místo – NÁŠ RÁJ.

*Hanička Čížková
vedoucí PS Dřevohostice*

Projekty a realizace v roce 2019

Vážení spoluobčané, letošní rok 2019, co se týká realizovaných akcí, lze hodnotit, dle mého názoru, jako jeden z nejúspěšnějších. Byly nebo se dokončují významné projekty, které svou náplní nebyly jednoduché, ať co se týká koncepce přípravy, tak průběhu realizace samotné a s tím i související administrace. Jedná se o projekty: revitalizace rybníka Dračky, rekonstrukce ulice Lapač, dokončení rekonstrukce smuteční síně, rekonstrukce hřiště za sokolovnou a obnovu nemovité kulturní památky – sanace zdiva I. etapa a s tím související další práce na zámku. Jen těchto pět projektů vytváří hodnotu necelých cca 15 mil. Kč. Mimo tyto významné projekty bylo vykonáno hodně neviditelné každodenní mravenčí práce, zde bych chtěl poděkovat „rychlé rotě“ a paní Končítíkové za nekončící úklid obce. Můžeme si plánovat, jaká část obce vyžaduje naši pozornost, co budeme dělat, opravovat, ale nevíme, jaké překvapení nám následující den připraví. Musím přiznat, že i také dny nastaly.

V letošním roce bylo podáno celkem dvanáct žádostí o dotace v celkové částce 4,29 mil. Kč. Pravda je, že úspěšní jsme byli u sedmi žádostí v částce 1,8 mil. Kč a ještě běží projekt na hospodaření v lese, kde očekáváme cca 0,2 – 0,4 mil. Kč. Někdy vnitřně prožívám zklamání, pokud nám nějaká dotace nevyjde. Bylo mi líto, že jsme neuspěli s žádostí na MMR na rekonstrukci ulice Lesní a přemístění kotelny v sokolovně. Na ulici Lesní jsme „aspoň“ opravili výtluky v komunikaci a dozvěděli se, že se také plánuje přemístění vNN (vedení nízkého napětí) rozvodů do země a s tím související rekonstrukce VO (veřejného osvětlení) v horizontu asi 2 let. Nebylo by to příjemné zjištění, pokud bychom měli rekonstruovanou celou ulici Lesní a následně prováděli tyto zmíněné opravy, které neovlivníme, ale jsme rádi, že se provádějí a jsou vyvolávány samotnou distribuční společností ČEZ, která všechny rekonstrukce vNN do země financuje. Společnost ČEZ pro realizaci rekonstrukce vNN má obec rozdělenou do několika samostatných bloků – částí obsahujících různé ulice, je to pravděpodobně z důvodu postupného budování rozvodné sítě a její zátěže, proto také ulice Bystřická je rozdělena do dvou samostatných rekonstruovaných úseků.

Jaroslav Jančík

Z obecní knihovny

Zdravím čtenáře a tentokrát nabízím upoutávky na některé knihy.

- **Heatre Morrisová – Tatér z Osvětimi**

Tetování vězňů v Osvětimi se stala symbolem holocaustu. Jedním z těch, kdo čísla na předloktí tetovali, byl slovenský Žid Lale Sokolov, rodným jménem Ludwig Eisenberg. Jeho příběh připomíná děsivé události v dějinách lidstva a ukazuje, že vedle sebe mohou existovat promyšlená brutalita i nesobecká láska. Román podle skutečného příběhu.

- **Antonín Liška – Jak se plaší smrt**

Autor líčí život skupiny našich stíhacích letců za druhé světové války na letišti ve Whitehillu a to jak ve vzrušujících okamžicích vzdušných soubojů, kdy o životě rozhodují zlomky vteřiny, tak i ve chvílích odpočinku, kdy letci s napětím čekají na návrat kamarádů a bujným veselím „plaší“ strach z příštího dne, strach ze smrti.

- **Simon Mawer – Pražské jaro**

Převratné historické události roku 1968 vytvářejí kulisu pro drama sledující osudy čtyř lidí zaskočených ruskou invazí.

- **Michel Bussi – Černé lekníny**

Jedna vražda. Jeden ztracený obraz. Pouze tři ženy znají pravdu. Co všechno skrývají?

- **Dinah Jefferies – Krámek s hedvábím**

Rok 1952, Indočína. Příběh o temných tajemstvích, sesterské rivalitě a lásce na pozadí okouzlujících časů koloniálního Vietnamu.

- **Linda Howard – Klid před bouří**

Válečný veterán Dare se žije jako průvodce divočinou. Stejnou živnost má i Angie. Oba jsou náhle nuceni společně čelit nebezpečné šelmě i nevyzpytatelnému vrahovi.

- **Douglas Preston – Ztracené město opičího boha**

Expedice do nepoznaného srdce nejhustší džungle na světě. Napínává a šokující kniha plná barvitě historie, dobrodružství, při němž tuhne krev v žilách i dramatických zvratů – pravdivé očitě svědectví o jednom z velkých objevů jedenadvacátého století.

Jedna z 12 nejlepších knih podle National Geographic

- **Zbyněk Hrkal – Kurýr**

Děj knihy, která je kombinací thrilleru a cestopisu, se odehrává v Malajsii, Střední Asii, Singapuru, Gruzii a na Floridě. Tam všude zavede hlavního hrdinu hledání ztraceného vnuka zbohatlické rodiny Brownů. Zdánlivě tuctové vyšetřování se změní v boj o vlastní život...

- **Marek Herman – Najděte si svého maršana**

...co jste vždycky chtěli vědět o psychologii, ale ve škole vám to neřekli...

- **Monika Brýdová – 100 a jeden nápad na originální tričko**

Autorka této publikace nabízí více jak 100 nápadů na vytvoření originálního trička pomocí různých technik jako je bělení, obtiskování, malování, nanášení přes šablony, textilní aplikace, batikování...

Pestrá nabídka knih se opět rozšířila o říjnový výměnný soubor z Městské knihovny v Přerově. Přijďte si vybrat. Přeji krásný podzim a zajímavé čtení.

Ludmila Valčíková

Starosta děkuje

✿ panu **Zdeňku Krejčímu** za zorganizování a aktivní účast při podzimní akci Uklidme Česko

✿ **všem občanům**, kteří tříděný odpad dávají do správných kontejnerů a udržují kolem nich pořádek

Je třeba se opět vrátit ke komunitnímu společenství a větší lidskosti,

**říká koordinátorka sociálních služeb
v mikroregionu Moštěnka Markéta Poláchová**

Kde hledat pomoc ve stáří a jak být co nejdéle soběstačný? Kde hledat pomoc, když se dostanete vy nebo někdo z vašich blízkých do tíživé životní situace? Anebo jinak. Jste maminka na mateřské dovolené a chcete po jejím skončení změnit práci, která nenaruší rodinnou pohodu a vám pomůže se rozvíjet? To a ještě mnohem více řeší projekt mikroregionu Moštěnka zaměřený na lidi v sociálně složitých situacích. Jak? Představy o neosobním a složitém přístupu odložte rovnou stranou. V novém Komunitním centru v Bochoři vám rádi bezplatně poradí. Můžete si sem zajet nebo zavolat.

Přečtěte si o tom...

V projektu Síť pomoci Moštěnka jde o víc. O konkrétní pomoc se znalostí konkrétního prostředí, lidí, kteří pomoc potřebují i lidí, kteří pomáhat chtějí. Také o propojování již fungujících a osvědčených institucí, spolupráci se samosprávami, inovace, které mohou udělat z venkova důstojné místo pro život a vrátí nebo založí služby, jež chybí.

Pozor! Projekt se nezaměřuje jen na seniory a lidi se zdravotními problémy. Jak v rozhovoru vysvětluje koordinátorka sociálních služeb Markéta Poláchová, tady se pracuje také s aktivními seniory, maminkami na mateřské a podporuje se neformální pečovatelské a dobrovolnictví.

Markéto, po dvouletém plánování a mapování potřeb v mikroregionu Moštěnka jste v červnu otevřeli i Komunitní centrum v Bochoři, kde si teď spolu povídáme. Jak to všechno začalo?

Nejprve jsme vytvořili tým spolupracovníků, kterým říkáme kontaktní pracovníci. Jde vždycky o člověka, který v obci žije, zná své prostředí a hlavně zná lidi. Nominovali je přímo starostové, takže funguje spolupráce mezi obcí a tímto člověkem. Kontaktní pracovníci pak přenášejí informace k nám a my zase můžeme pomáhat v rámci celého regionu.

Pro 22 obcí na Přerovsku pracují na projektu sociální pracovnice Jana Landsmannová a koordinátorka sociálních služeb Markéta Poláchová.

Jak probíhalo plánování a mapování?

S pomocí kontaktních osob a starostů jsme zorganizovali sezení s občany. Ptali jsme se, jaké mají potřeby, co jim v obci chybí, jak vůbec vnímají sociální oblast nebo co by přivítali.

Měli o ta setkání zájem?

Ano. Hlavně starší občané. Občas nám do toho zasáhlo počasí, protože se schůzky odehrávaly i v době třeskutých mrazů. To se hned odrazí na účasti každé akce.

V čem je na základě vašeho průzkumu tento region specifický, co je jeho největší bolístkou?

Jde obecně o problém, který trápí venkov. Lidé tu nemají takový přístup ke službám jako ve městě. Venkov je krásným místem pro žití, ale nese to sebou řadu potíží. Sociálních služeb se to týká o to víc. Kromě Pečovatelské služby v obci Čechy a Charity, která do obcí dojíždí a pomáhá, tady nic jiného není. A tak musejí za službami do měst. Obyvatelům venkova navíc chybí informace, jak získat pomoc nebo naopak jak mohou sami pomáhat svým rodinným příslušníkům, kteří se dostali do tíživé situace. Naším cílem je proto tyto informace předat a zprostředkovat jim pomoc a služby, na které mají nárok.

Komunitní centrum tady v Bochoři funguje (v době našeho povídání) zhruba tři měsíce. Je to pěkná budova, příjemná kancelář. Už o něm lidé z mikroregionu vědí?

Na tom právě pracujeme, aby se o nás co nejvíce lidí dozvědělo. Aby věděli, že se na nás mohou obracet buď tady v centru, nebo prostřednictvím kontaktních pracovníků. Mohou také volat do kanceláře. Určitě se domluvíme. Máme rovněž funkční webové stránky www.sitpomocimostenka.cz, rozjíždíme facebook. Velmi důležité je pak ústní podání, osobní zkušenosti, sousedská doporučení.

Obecně má projekt pomáhat lidem ve složitých sociálních situacích. Co si pod tím představit?

Představte si, že se buď vy, nebo někdo z vašich blízkých dostane do situace, kdy si neví úplně rady. Řeší ji poprvé a netuší, kam se obrátit, neví, na co má nárok, neví, jakou pomoc a kdo ji může poskytnout. Pak jsme tady my, kteří rádi poradíme a v případě potřeby i poskytneme i konkrétní řešení. Starší osoba se například po prodělaném zdravotním problému vrací do domácnosti a potřebuje k dalšímu, co možná nejvíce samostatnému fungování, nejen pomoc pečovatelskou, ale i různé pomůcky, které usnadňují život. Nebo má nárok na sociální dávky od státu. Nebo se o ni chcete postarat vy a nevíte, co to pro vás v rámci vašeho zaměstnání znamená. Co může

a nemusí zaměstnavatel, co to bude znamenat finančně. A tak by se dalo pokračovat dalšími příklady. Člověk nikdy neví, kdy a jak se do tíživé situace dostane. Pak je překvapený. Ale pomoc existuje.

A když vám zavolají, že potřebují pomoc, co se stane?

Naše sociální pracovnice poradí a v případě potřeby i ráda přijede. Lidé mohou využít i kontaktní pracovníky, o kterých už byla řeč. Je to takový provázaný systém, říkáme mu Síť pomoci Moštěnka, jehož centrála je teď tady v Bochoři. Další centrum by výhledově mělo vzniknout do zhruba tří let také v Beňově. Ale jak už jsem uvedla dříve, jsme schopni v případě potřeby přijet do jiné obce, naše centrum je mobilní.

Jak je tady otevřeno? A mohu sem přijít bez ohlášení nebo si mají raději zavolat dopředu?

Sedíme tady v úterý a ve čtvrtek. Ale protože jezdíme i po okolí, je lepší si schůzku domluvit předem. Naše poradna funguje také prostřednictvím e-mailu. Tady v centru se konají hlavně setkání pracovních skupin nebo vzdělávací semináře.

Při osobních návštěvách klientů nejspíš sociální pracovník i lépe pochopí situaci člověka, který u vás hledá pomoc.

Přesně tak. Všechny domácnosti v regionu už dostaly letáky do schránek s informací, kdo je jejich kontaktním pracovníkem. Pokud ale nechtějí komunikovat přímo s ním, mohou zavolat k nám. Takhle za mnou přijeli například lidé s tím, že jejich tatínek je v nemocnici a je v takovém zdravotním stavu, že nevědí, jestli se bude moci vrátit do normálního života. Neví teď, jak se o něj postarat, když jsou všichni zaměstnaní, na jaké dávky by měli oni nebo jejich otec nárok, jaká pobytová zařízení tady fungují, atd.

Váš záběr je opravdu široký. Odvedle z místnosti teď slyším smích mladých žen. Co se tam odehrává?

Protože se orientujeme i na rodiny s dětmi, začali jsme pořádat také vzdělávací akce zaměřené na maminky, které jsou na mateřské dovolené a chtěly by změnit práci tak, aby nenarušovala rodinný život a pohodu. Právě dnes tam mají seminář s psycholožkou.

Plánujete i setkávání seniorů?

Určitě. Seniorské skupiny bychom chtěli propojit napříč celým mikroregionem. Z prvních schůzek už víme, že o tato setkávání mají zájem. Chceme se mimo jiné dozvědět, co by potřebovali, co jim chybí.

Co si od těchto setkávání slibujete?

Nabízejí se aktivity vzdělávací, jakými jsou univerzity třetího věku, propojování zájezdů, kdy jedna obec například nenaplní autobus a dvě nebo tři už by mohly. Moc ráda bych také podpořila dobrovolnictví. Chtěla bych zjistit, jaký by tu byl zájem mladších seniorů pomáhat těm starším. A pomýšlím i na „adoptivní babičky“.

Adoptivní babičky by pomáhaly zřejmě s hlídáním dětí, že?

Přesně tak. Na vesnicích žijí někteří lidé osaměle a vedle nich rodiny, které nemají a postrádají babičku. Možná by stačil jen krůček k tomu, aby si vzájemně pomohli a generace by se opět propojily.

V letáku píšete také o neformálním pečovatelsství, které jsme už také zmínili. Jakou máte představu o jeho fungování?

Jde o to, když někdo z rodiny pečuje o jiného člena, který je nemocný a neschopný se o sebe v danou chvíli postarat. Většinou se jedná o hendikepované, lidi staré, nemohoucí nebo o postižené děti. Nejčastěji tedy příbuzní zůstávají s někým, kdo je dlouhodobě nemocný. Chtějí mu poskytnout péči v domácím prostředí, aby nemusel do pobytové služby a mohl dožít doma. Přináší to ale mnoho složitých situací. Pečovatelé potřebují informace, jak se o nemocného starat, jaká je pro něj vhodná výživa, jak s ním fyzicky nakládat například při polohování, atd. Dozví se mnoho od lékařů, v nemocnicích i jinde. My ale chceme poskytnout celkovou oporu, uspořádat třeba vzdělávací kurzy, které se zaměří na jednotlivé potřeby nemocných, ale i na potřeby pečujících.

Projekt se sice teprve rozjíždí. Můžete ale už nyní říct, zda regionu chyběl?

Rozhodně ano. Projekt přímo reaguje na potřebu lidí, kterou jsme zaznamenali při našem průzkumu v regionu. I z vlastní zkušenosti vím, že přestože je člověk informovaný a ví o různých institucích, které v naší zemi fungují, ve chvíli, kdy se dostane do složité situace, je najednou bezradný. Když člověk odchází z nemocnice, dostane nějaké informace. Časem ale vyvstávají další otázky, na které je třeba odpovědět. Je potřeba znát konkrétní možnosti přímo těch míst, kde žijí.

Připomíná mi to všechno trend tzv. „chytrých řešení“, kdy se hledají na vesnicích možnosti, jak za málo peněz jednoduše vymyslet, co umožní dostupnost některých služeb. Dobrovolnictví, které zmiňujete, zahrnují i sousedskou výpomoc. Zamýšlím se nad tím, jak je možné, že se lidé už dnes na vesnicích neumí domluvit sami a potřebují k tomu projekt, jakým je například ten váš...

Je to tak. Život na venkově se změnil. Ještě před 50 lety se lidé navzájem znali. Sama žiji ve vesnici, která má přibližně 300 obyvatel a už pomalu nevím, kdo je kdo. Každý si žije svým způsobem života, jsme přetíženi a nemáme na nic čas. A tak ani netušíme, jaké problémy má náš soused. Zbyly ještě střípky jakéhosi neformálního dobrovolnictví, kdy si lidé vzájemně vypomůžou. Ale jak odchází starší generace, i ty střípky se pomalu vytrácí. Je proto třeba reagovat na nový způsob života, na to, že se lidi už tak často nevidí a ty zbytky vzkřísit a podpořit tak, aby se to znovu vrátilo. Po revoluci nastala v naší zemi honba za ekonomickým ziskem. Myslím ale, že dnes už začínáme přemýšlet zase trochu jinak. A víc se zamýšlíme nad tím, že hodnoty mezilidských vztahů, sousedství, je třeba udržovat a pěstovat. Snad se zase vrátíme ke komunitnímu společenství, větší vzájemné citovosti a lidskosti. Doufám, že náš projekt k tomu pomůže.

Rozhovor vedla Marie Šuláková

Kontakty na pracovnice projektu Síť pomoci Moštěnka:

Bc. Markéta Poláchová (koordinátorka sociálních služeb v mikroregionu Moštěnka):
737 775 991; marketa.kropackova@mas-mostenka.cz

Mgr. Jana Landsmannová (sociální pracovnice v mikroregionu Moštěnka):
730 590 004; jana.landsmannova@mostenka.cz

Noví občánci Dřevohostic a okolí

V neděli 20. října jsme opět přivítali nové občánky z Dřevohostic, Křtomile a Lipové. Z 6 pozvaných dětí a jejich rodin jsme v obřadní síni zámku v Dřevohosticích přivítali celkem 5 nových občánků. Byly to tyto děti:

✿ Nela Tiefenbachová z Dřevohostic

✿ Lumír Drápal z Dřevohostic

✿ Marie Černá z Dřevohostic

✿ Rozálie Machalová z Křtomile

✿ Valérie Nováková z Lipové

Ještě jednou všem rodičům blahopřejeme k narození děťátka a přejeme hodně trpělivosti, radosti a šťastných chvil při jejich výchově.

Příští vítání občánků pro nově narozené děti z Dřevohostic a okolních obcí by se mělo uskutečnit na jaře příštího roku.

Libuše Kroutilová

Významné životní jubileum

si v měsících listopadu, prosinci 2019 a lednu 2020
připomenou tyto naši spoluobčané:

90 let
Bohumil Ondrušek

88 let
Helena Klimešová
Božena Večeřová
Bohumila Čechová

87 let
Emilie Svršková
Dagmar Kolíbalová

86 let
Milada Študentová
Milán Plhák

85 let
Stanislav Pokorný
František Pokorný
☛

84 let
Ludmila Seidlová

83 let
Marie Mikešová

82 let
Anna Nováková
Jarmila Nedbalová

81 let
Anna Josieková

80 let
Anna Pokorná
Alena Plháková

75 let
Marie Pechová
Jaroslav Hrubý
Mária Stejskalová

70 let
Zdeněk Mičák
Josef Kužel

65 let
Ludmila Matýsková
Eliška Novosadová

60 let
Antonín Sprušil
Alena Toračová
Miroslav Gajdoš
Růžena Jakubálová
Marta Kynstlerová
Anna Kuželová
Dagmar Kučerková
René Václavěk
Josef Tomaník
☛

Všem jubilantům blahopřejeme.

Uzavřená manželství

David Foltýn a Anežka Krejčí ☛ Jaroslav Novák a Radana Polášková
Marek Novák a Eva Kolářková ☛ Martin Jakubál a Pavla Žváčková

Blahopřejeme.

Narozené děti

Filip Král ☛ Jakub Frantík

*Vážení rodiče, vítáme Vaše dítětko a přejeme mu i Vám mnoho zdraví
a radostných chvil.*

Z našich řad odešli

Marta Klesnilová ☛ Ivan Khür ☛ Božena Nesvadbová

*Vážení pozůstalí, přijměte upřímnou soustrast
nad ztrátou blízkého člověka.*

Vánoční kulturní kalendář

Dřevohostice 2019

- 5. 12. Mikulášský podvečer na Náměstí, otevření
Velkého dřevohostického betléma - 16.00 hod.*
- 6. 12. Vánoční jarmark v Základní škole*
- 7. 12. Vánoční výstava na zámku s programem*
- 7. 12. Mikulášský výšlap k obecní chatě s JK Gracie*
- 11. 12. Česko zpívá koledy
na Náměstí u betléma - 18.00 hod.*
- 15. 12. Vánoční koncert v sokolovně - Arrhythmia*
- 24. 12. Rozdávání Betlémského světla na Náměstí
u betléma, Vánoční krmení koní
a koledy s Fčelkou - 13.00 hod.*
- 29. 12. Koncert pěveckého sboru Parsong
+ živý betlém - kostel sv. Havla*
- 31. 12. Silvestrovská vycházka
do dřevohostického lesa*
- 5. 1. 2020 Tříkrálová sbírka*
- 6. 1. 2020 Tříkrálový koncert - pěvecký sbor Vokál*

**Otvírání rybníků
21. září 2019**

